

Előszó

Dr. Kövér Fidél történelemtanárom volt a Szombathelyi Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnáziumban. Érettségi találkozóinkon szokta mondani: „Én nem vagyok tanár, hanem tanítvány. Állandóan tanulok a természetből, az eseményekből, az emberekkel való beszélgetésekből”.

Pedig tanár maradt a gimnázium államosítása után is, amikor Simonffy Jenő prépost-prelátus a Szombathelytől nem messze lévő Vépről, ahol káplánként jól érezte magát egykori diáktársánál, a távoli, de Csornához közeli Maglócára helyezte, hogy a győri egyházmegyében, az addig Barbacshoz tartozó filiát, „kihelyezett káplánságot” lelkészi címmel megszervezze.

1949-től 1990-ig tanította a szószékről az egyszerű maglócai híveit: élete példájával, szerénységével, barátságosan hosszasan elbeszélgetve az utcán, a mindennapi élet eseményeiről, az időjárásról, a természetről stb. Egyszerű otthonában, ősrégi írógépén írta a vasár-és ünnepnapokkor elmondott szentbeszédeit. Igazi homíliák ezek, most is elmondhatók bármelyik székesegyházban, a mai embereknek.

Gazdálkodott is, hogy fenntarthassa nemcsak önmagát, hanem a legnagyobb összeggel támogathassa a közadakozásból restaurált maglócai kedves kis templomot. S mindezek mellett, mint igazi történész írta történelmi munkáit: Maglóca története, A maglócai kihelyezett káplánság története, benne a rábaközi és helybeli népszokásokkal. Úgy írta meg ezeket, mintha folytatásai lennének doktori disszertációjának: „A Hanság földrajza”-nak.

De, most nem földrajz-történelem tanári tudományát ismerjük meg, hanem a Homíliáit, amelyeket a szószéken mondott el, tanítva híveit Jézus Krisztus evangéliumával, az örömhírrrel, ami mindenkinek szól, tanult és egyszerű embereknek egyaránt, és pedig korszerűen. Úgy, ahogy a II. Vatikáni Zsinat kívánta: „korszerű választ kell adni az örök emberi kérdésekre”. Tegyük hozzá, szép stílusban, komoly világirodalmi idézetekkel, még ha egyszerű hívei eddig nem is hallottak ezekről. Tanította, megmagyarázta az új miserendeket is, kiemelve a magyar nyelv fontosságát azért, hogy a hívek ne csak hallgassák a misét, hanem értsék is mi történik az oltáron, hiszen az az Egyház istentisztelete.

Négy kötetet ölelnek fel ezek a Homíliák, amelyeket unokatestvérei, Kövér József és Kövér Miklós, a családi házban, a siralmas állapotban levő, nehezen olvasható iratkötegekben felfedeztek. Kinyomtatták, bekötve néhány példányban olvashatók. Kövér József úgy gondolta, hogy különböző válogatásokat, idézetgyűjteményt szerkeszt, állít össze, hogy a lelkipásztorok felhasználhassák, a hívők pedig lelkileg gazdagodhassanak, hiszen olyan sok életbölcsessel és élettapasztalatokkal írta meg azokat.

Ezekből mintegy ízelítőként egy témát emelek ki: az Élet és a Család kapcsolata. 1949. május 8-án ezeket mondta: „Az egész élet teremtetője az Isten. Ő a kezdet. Ő az actus purus (teljes tevékenység), Ő a primus movens (első mozgató) a skolasztikus filozófia fogalmai szerint. Az új emberi élet hordozója az édesanya, a testi élet forrása, a jövő élet áldozatos megsokszorozója. Mi tesszi az édesanyát, oly drágává, senkivel sem pótolha-

tóvá? Az anyai szeretet az egyetlen igazi szeretet”. A fejezet mottója Petőfi Sándor: István öcsémhez című verse: „Mi ő nekünk? Azt el nem mondhatom, mert nincs rá szó, nincsen rá fogalom”.

Szépen, költőien beszél az élet végéről 1970. november 1-jén: „A sírhantok virágain játszik az őszi szél, s mi élő hittel járjuk az Isten szántóföldjét. Imádságos lélekkel keressük fel szeretteink nyugvóhelyét. Megállok a sírok előtt, a sírban édesanyám pihen. Bepárásodik a szemem, a sírkövet nézem, fakulnak a nevek, a számok. A kőlapon igen, bennem nem! Imádkozom. Halottak napja van, az én sorsomat is jelöli. Mindenszentek a jövőm reményét jelöli. Indulok hazafelé: a sírok közül a sírom felé, de az örök élet reményével...”

Kell ennél nagyobb életbölcselet, erősebb vigasz?! „Tolle, lege” (Vedd és olvasd – Szent Ágoston)!

Én is vallom és ajánlom, hogy mindnyájan dr. Kövér Fidél premontrei paptanár és lelkipásztor tanítványai legyünk.

Csorna, 2017. január 22.

Dr. Horváth Lóránt Ödön
premontrei apát
ny. csornai prépost-prelátus